רח' הרב עוזיאל 41 ב"ב

גיליון מס' 219

פרשת תזריע-מצורע

מאמר השבוע
הנהגות מרן
שאלות ותשובות
מעבר לסגולה
לאשת החיל
פנינים מהפרשה
סיפור לשבת

כולנו שותפים
בבנין הקבע
של בית המדרש
"יביע אומר"
חיים וסלו חלק בהצלחה העצומה
יביע אומר
03-8000770

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	18:59	18:57	18:59	18:58
יציאה:	19:51	19:49	19:51	19:49
רבנו:	20:42	20:39	20:42	20:39

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 18:39

כֹּחָהּ שֶׁל מַחְשָׁבָה שְׁלִילִית

לְפָנַי כִּשְׁמוֹנָה שָׁנִים, בְּמַהֲלַךְ לִמּוּדִי לְמִבְחָנִים לְרַבָּנוּת, לָמַדְתִּי הִלְכוֹת אֲבֵלוּת. קְצָת פָּחַדְתִּי לִלְמֹד עַל נוֹשֵׂא שֶׁמְּדַבֵּר עַל מֵתִים, אֲבָל לֹא הָיְתָה לִי בְּרֵרָה, זֶה חֵלֶק חוֹבָה בַּמִּבְחָנִים.

וְכָךְ בְּמַהֲלַךְ הַלִּמּוּדִים בְּנוֹשֵׂא זֶה חָשַׁבְתִּי לְעַצְמִי - מָה יִקְרֶה אִם אֲנִי, חַלִּילָה, אֶצְטָרֵךְ לָשֶׁבֶת שִׁבְעָה? מָה אֶעֱשֶׂה בְּמִקְרֶה כָּזֶה אוֹ בְּמַצָּבִים שׁוֹנִים? כְּדַרְכָּם שֶׁל הַלּוֹמְדִים הֲלָכָה שֶׁמְּנַסִּים לְפַתֵּחַ אֶת הַמִּקְרִים שֶׁנִּלְמָדִים לִכְדֵי הֲלָכָה לְמַעֲשֶׂה.

כַּנִּרְאֶה חָשַׁבְתִּי עַל זֶה יוֹתֵר מִדַּי, כִּי לְאַחַר כַּמָּה חֳדָשִׁים אִמִּי הָאֲהוּבָה נִפְטְרָה בְּפֶתַע בְּגִיל חֲמִשִּׁים וּשְׁתַּיִם. בְּמַהֲלַךְ הַשִּׁבְעָה נִזְכַּרְתִּי בַּפְּחָדִים שֶׁהָיוּ לִי בְּמַהֲלַךְ הַלִּמּוּדִים, וְהֶבַנְתִּי עַד כַּמָּה נְכוֹנִים דִּבְרֵי חֲכָמִים "וַאֲשֶׁר יָגֹרְתִּי יָבֹא לִי".

אַתֶּם וַדַּאי מְבִינִים שֶׁמֵּאָז אֲנִי מַרְחִיק כָּל מַחְשָׁבָה כָּזֹאת שֶׁקּוֹפֶצֶת בְּמַחְשַׁבְתִּי.

מִקְרֶה נוֹסָף שֶׁחִדֵּד אֶצְלִי אֶת הַהֲבָנָה עַד כַּמָּה מַחְשָׁבוֹת רָעוֹת מַשְׁפִּיעוֹת: הָיָה זֶה בְּמַהֲלַךְ שִׁעוּרִים שֶׁמָּסַרְתִּי בְּהִלְכוֹת שַׁבָּת, וּכְשֶׁהִגַּעְנוּ לַנּוֹשֵׂא שֶׁל חוֹלֶה שֶׁיֵּשׁ בּוֹ סַכָּנָה -הַאִם מֵתְר לְחַלֵּל עָלָיו אֶת הַשַּׁבָּת וּבְאֵילּוּ מִקְרִים נֶחְשָׁב כְּפִקּוּחַ נֶפֶשׁ, הֵבֵאתִי דֻּגְמָה עַל יַלְדָּה שֶׁעָבְרָה נִתּוּחַ לֵב, שֶׁכָּל כְּאֵב מְיֻחָד שֶׁלָּהּ הֲרֵי הוּא בְּגֶדֶר שֶׁל פִּקּוּחַ נֶפֶשׁ וּמְחַלְּלִים עָלֶיהָ אֶת הַשַּׁבָּת, כְּשֶׁבְּלִבִּי עָלְתָה הַמַּחְשָׁבָה עַל בִּתִּי הַיְקָרָה שֶׁעָבְרָה כַּמָּה חֳדָשִׁים קֹדֶם לָכֵן נִתּוּחַ בְּלֵבָּהּ.

אַתֶּם בֶּטַח כְּבָר מְבִינִים מָה קָרָה בְּאוֹתָהּ שַׁבָּת. בְּבָקְרָהּ שֶׁל אוֹתָהּ שַׁבָּת אִשְׁתִּי מְעִירָה אוֹתִי מֵקֹדֶם מֵהָרָגִיל:

קוּם - הִיא אוֹמֶרֶת לִי.

הַיַּלְדָּה בּוֹכָה שֶׁיֵּשׁ לָהּ כְּאֵבִים חֲזָקִים בֶּחָזֶה. קַמְתִּי בְּזְרִיזוּת וְנִסִּיתִי לְהַרְגִּיעָהּ. אוּלַי תִּשְׁתֶּה מַשֶּׁהוּ חַם? נִסִּיתִי לוֹמַר לָהּ. אוּלַי נִתֵּן לָךְ אֶקְמוֹל? אַךְ שׁוּם דָּבָר לֹא עָזַר, הַיַּלְדָּה נֶאֱנָקָה מִכְּאֵבִים.

וְאָז –

בַּפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה מֵאָז שֶׁנּוֹלְדָה, הָיִיתִי צָרִיךְ לְהִתְקַשֵּׁר בְּשַׁבָּת לְאַמְבּוּלַנְס כְּדֵי לְקַחַת אֶת בִּתִּי לְבֵית הַחוֹלִים.

"אֲרוּר הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בָּאָדָם וְשָׂם בָּשָׂר זְרֹעוֹ וּמִן ה' יָסוּר לִבּוֹ" "וְהָיָה כְּעַרְעָר בָּעֲרָבָה" (ירמיה י"ז, ה-ו)

אָדָם שֶׁבּוֹטֵחַ בִּבְנֵי אָדָם וְחוֹשֵׁב שֶׁבְּיָדָם לַעֲזֹר לוֹ אוֹ לְהַזִּיק לוֹ, אָדָם שֶׁכָּל הַזְּמַן מְתַכְנֵן בְּלִבּוֹ אֵיךְ לְשַׁכְנֵעַ אֶת פְּלוֹנִי, אוֹ אֵיךְ לִמְצֹא חֵן בְּעֵינֵי פְּלוֹנִי, וַדַּאי שֶׁיָּסוּר לִבּוֹ מִן הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, מִפְּנֵי שֶׁכְּכָל שֶׁחוֹשֵׁב עַל בְּנֵי אָדָם אֵינוֹ חוֹשֵׁב עַל הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, וּמִמֵּילָא מֵסִיר אֶת בִּטְחוֹנוֹ מֵאֵלָקָיו, וְאָז הוּא חַלִּילָה בְּגֶדֶר אָרוּר שֶׁזֶּה הַהֵפֶךְ מִבָּרוּךְ, בְּדִיּוּק כְּמוֹ עֵץ הָעַרְעָר בַּמִּדְבָּר, שֶׁבְּמֶשֶׁךְ כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה צָמָא לְמַיִם.

לְפָנַי שָׁנִים רַבּוֹת נָסַעְנוּ אֲנִי וּמִשְׁפַּחְתִּי לְטִיּוּל בִּנְהַר הַיַּרְדֵּן, הָיָה זֶה בְּבֵין הַזְּמַנִּים בַּקַּיִץ, כְּשֶׁהַחֹם בָּאָרֶץ הָיָה בְּשִׂיאוֹ.

בְּמַהֲלַךְ הַטִּיּוּל שַׂמְתִּי לֵב כִּי כָּל הָעֵצִים הָרְחוֹקִים מֵהַנָּהָר כְּבָר יָבְשׁוּ, וְאִלּוּ אוֹתָם עֵצִים שֶׁגְּדֵלִים עַל הַנָּהָר יְרֻקִּים וּטְרִיִּים כְּבִימוֹת הַחֹרֶף.

אָז הֵבַנְתִּי אֶת הַדְּבָרִים שֶׁאוֹמֵר הַנָּבִיא יִרְמְיָה (י"ז, ז-ח):

"בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּה' וְהָיָה ה' מִבְטַחוֹ, וְהָיָה כְּעֵץ שָׁתוּל עַל מַיִם וְעַל יוּבַל יְשַׁלַּח שָׁרָשָׁיו וְלֹא יִרְאֶה כִּי יָבֹא חֹם, וְהָיָה עָלֵהוּ רַעֲנָן וּבִשְׁנַת בַּצֹּרֶת לֹא יִדְאָג וְלֹא יָמִישׁ מֵעֲשׂוֹת פֶּרִי".

שֹׁר הָאוֹצָר מוֹדִיעַ כִּי הַמֶּשֶׁק בִּישְׂרָאֵל נִמְצָא בְּתַהֲלִיךְ שֶׁל מִתּוּן, הַכַּלְכָּלָה בִּירִידָה, אֵין מַסְפִּיק דִּירוֹת, לֹא יָרְדוּ מַסְפִּיק גְּשָׁמִים הַשָּׁנָה.

מָה יִהְיֶה?

בָּא הַנָּבִיא וּמְלַמֵּד אוֹתָנוּ: אָדָם שֶׁבּוֹטֵחַ בַּה' יִתְבָּרַךְ אֵינוֹ מְפַחֵד מֵחֹם שֶׁבָּא, אוֹ מִמִּתּוּן שֶׁמִּסְתַּמֵּן, אוֹ חֲלִילָה מִמַּגֵּפוֹת שֶׁמְּשִׁתּוֹלְלוֹת, מִשּׁוּם שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שֶׁאֵצֶל הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ אֵין מִתּוּן אוֹ חֹסֶר בְּמְזֻמָּנִים, וְוַדַּאי אֵין בָּעָיוֹת אִינְפְּלַצְיָה.

אֶלָּא –

"לְבוֹרֵא עוֹלָם יֵשׁ הַכֹּל, בְּכָל כַּמּוּת שֶׁיִּרְצֶה, וּבְכָל זְמַן שֶׁיַּחְפֹּץ, וְאֵין לוֹ מַחְסוֹר בִּתְרוּפוֹת אוֹ צֹרֶךְ בְּחִסּוֹנִים".

הַבּוֹטֵחַ בַּה' יִתְבָּרַךְ דּוֹמֶה לְעֵץ שֶׁשָּׁתוּל עַל נְהַר הַיַּרְדֵּן, עֵץ שֶׁ"מְצַפְצֵף" עַל תַּחֲזִיּוֹת מֻזָּג הָאֲוִיר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא יוֹדֵעַ: "אֲנִי נִמְצָא לְיַד מְקוֹר הַמַּיִם, וְהַפְּרוֹת שֶׁלִּי כָּל הַזְּמַן טְרִיִּים וְטוֹבִים, גַּם אִם לֹא יֵרֵד גֶּשֶׁם, אֲנִי מְסֻדָּר". כָּךְ גַּם הַבּוֹטֵחַ בַּה', בֵּין אִם הַמֶּשֶׁק בִּירִידָה בֵּין הוּא בַּעֲלִיָּה, יוֹדֵעַ בְּלִבּוֹ: אֲנִי מְחֻבָּר לַמָּקוֹר הָעֶלְיוֹן שֶׁל כָּל הַכֶּסֶף בָּעוֹלָם, וְאֶצְלוֹ אֵין יְרִידוֹת וַחֲסָרִים, אֶלָּא בְּשֶׁפַע גָּדוֹל וּבְקַלּוּת.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\רפואה \הצלחה בטל:03-8000770
פרטי ח-ן לתרומות: בנק מרכנתיל 17 , סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

בית אומר

בראשות הגאון רבי יצחק כהן שליט"א

אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה | נא לשמור על קדושת הגליון

שאלות ותשובות

מאת מורנו הרה"ג יצחק כהן שליט"א

שאלה: אדם ששכח לספור ספירת העומר בלילה , וביום שלמחרת הוא מסופק אם ספר העומר לאחר התפילה כמנהג רבים, מה דינו בשאר הלילות לעניין ברכה?

תשובה: אם מסופק אם ספר ביום, כתב הרב בחזו"ע יו"ט (עמ' רמב) שנחשב ג"כ ספק ספיקא שמא כל יום מצווה בפני עצמה ושמא ספירת יום מהני וספר ביום, ולכן יכול להמשיך לספור עם ברכה (וכל זה שיש צד שספר כגון שסופר לפעמים, אבל מי שאינו רגיל לספור ביום, מסתמא עשה כהרגלו ולא ספר ואינו יכול לספור בברכה).

שאלה: האם מותר בערב שבת לכוון שעון שבת לדוד חשמל שידלק לקראת צאת השבת, ובכך להתרחץ במים חמים בחג השבועות שיחול במוצ"ש (תשע"ח)?

תשובה: נראה שדעת הרב בחזו"ע יו"ט עמ' מב דכל מים שהוחמו בהיתר מותר לרחוץ בהם כל גופו ביו"ט (אע"פ שאסור להחם מים להתרחץ כל גופו ביו"ט) ולכן מותר לכוון שעון שבת מערב שבת כדי שיוכלו להתרחץ ביו"ט דהוי כמים שהוחמו בהיתר(ע"י שעון) ורק יקפיד שיתרחץ אחר שתצא השבת, דבשבת עצמה מלבד איסור רחיצה בחמין איכא ג"כ משום בישול שמוציא מים ונכנסים מים חדשים ורק ביו"ט מותר דהוי גרמא בדרבנן עיין שם. וכן יזהר מסחיטת השער ושלא יסרק השיער משום תלישה כידוע.

שאלה: אני מסתפר באופן קבוע אצל אותו ספר, והשנה לא הצלחתי להשיג אצלו תור קודם הפסח, מתי מותר לי להסתפר?

תשובה: אם יכול להשאר עם שערו עד יום ל"ד בעומר בבוקר כך יעשה, ורק אם מרגיש צער גדול בשערו ואינו יכול לסובלו יש מקלים להסתפר בראש חודש אייר עיין חזו"ע יו"ט ע"מ רסא.

שאלה: מהם הימים שאפשר להקל ולהסתפר בהם בספירת העומר: א.שערות השפם? ב. שער הראש? ג. שערות הזקן? ולמי אפשר להקל בזה?

תשובה: שערות השפם למי שמפריע לו באכילה יכול לקצצם, שער הראש אין להסתפר עד יום לד לעומר בבוקר, (וע"פ הקבלה עד ערב חג השבועות) ושערות הזקן היות ולא הוזכר במרן גילוח הזקן כמו שכתב הרב בחזו"ע יו"ט ע" רסא', ולכן אף שלכתחילה ראוי גם כן ביום לד בעומר, מכ"מ מי שקשה עליו מפני עבודתו (או שלום בית) וכדומה, יכול להתגלח בראש חודש אייר או אפילו כל ערב שבת אבל לא בחול המועד כמו שכתב בחזו"ע שם.

שאלה: באופן שמותר ובימים שמותרים בגילוח הזקן, עד היכן נחשב שערות הזקן שיהיה מותר לגלחם?

תשובה: שערות הזקן זהו כל שיער הפנים עד העצם שכנגד החור של האוזן עיין מרן יור"ד סי' קפ'.

שאלה: האם צריך להחמיר בקניית מוצרים לאחר חג הפסח שיהיו מקמח שנטחן לאחר הפסח?

תשובה: אין צריך להחמיר בזה אם הבעלים מכרו את החמץ לגוי, שחמץ שעבר עליו הפסח זהו איסור דרבנן שעשו קנס לאדם שהשאיר אצלו חמץ בפסח, והיות והמכירה כיום מתבצעת ע"י גדולי ישראל כידוע, לא שייך לקנוס את בעלי הסופרים והמכולות שעושים עפ"י רבותינו, וגם מי שמחמיר לעצמו בבית לא להשאיר חמץ גמור

(ולמוכרו לגוי) יכול לקנות חמץ הנמכר לגוי, וכ"ש קמח שהוא אינו ודאי חמץ, וכן דעת הרב בחזו"ע פסח ובאור לציון חלק ג' ע"מ קי.

שאלה: האם מותר לברך שהחיינו על פרי או בגד חדש בספירת העומר?

תשובה: מותר לברך שהחיינו בעומר על פרי חדש וכדו' ולא החמירו בזה אלא רק בבין המצרים כמבואר במשנ"ב סי' תצ"ג ס"ק ב' ורק בבגדים חדשים יש שמחמירים לא לחדש אחר ר"ח אייר בגד חדש ולברך שהחיינו וכשיש צורך מחדשים בשבת

עיין בחזו"ע יום טוב (עמ' רנט).

מעבר לסגולה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

עשרים וארבע מתנות כהונה

הצרעת והכהונה

פרשת מצורע פותחת במצוות 'קורבן יולדת', קורבן שצריכה האישה להביא לאחר לידתה לבית המקדש. אך מיד לאחר מכן התורה מתחילה לדון בסוגיה רגישה של 'נגע הצרעת' (ויקרא יג, ב) "אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת, והיה בעור בשרו לנגע צרעת, והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים". שואל ה'זרע שמשון': יש להבין מדוע התורה נתנה סמכות לכהנים להחליט על נגע האם הוא טמא או טהור, ולא השאירה את הסמכות בידיים של החכמים ככל דיני איסור והיתר?

שאלה נוספת, המדרש כותב (ויקרא רבה טו, ח) שמשה רבינו שאל את הקב"ה למה דווקא על אהרון הכהן להתעסק בעניינים אלו, הרי אין הדבר לפי כבודו? ותשובת ה' הייתה: מכיון שהכהנים מקבלים עשרים וארבע מתנות כהונה מבני ישראל, לכן עליהם גם לראות את נגעיהם של בני ישראל. וצריך להבין מה הקשר בין עשרים וארבע מתנות כהונה, לבין ראיית הנגעים?!

ומבאר ה'זרע שמשון' בעניין זה כמה ביאורים: ביאור א. מכיון שמטרת הנגעים לכפר לאדם על חטאי הדיבור, הרי שהם כמו 'מזבח כפרה'. ולכן נמסר דינם לכהנים לדון האם הנגע טמא או טהור, ועל ידי דיבורו של הכהן האומר שהנגע טהור, יוצא האדם מטומאתו ומתחיל בסדר הטהרה. וכשם שלא ניתן להביא קורבן על גבי המזבח ללא כהן, כך לא ניתן להיטהר ללא כהן.

מידה כנגד מידה

ביאור ב. הקשר בין ראיית הכהן לנגע הצרעת הוא מטעם 'מידה כנגד מידה'. חז"ל דורשים שנסמכה 'פרשת נגעים' ל'פרשת יולדת', משום שמי שלא מביא קרבן לידה שממנו נהנים הכהנים, ייאלץ לקרוא לכהן על מקרים פחות משמחים כמו נגע צרעת. לכן נמסר עניין הצרעת לכהנים, על מנת לשלם מידה כנגד מידה למי שלא יודע להודות לה' על החסדים שעשה עמו.

ביאור ג. כידוע עניין הנגעים בא בגלל עון לשון הרע, וכמו שאמרו חז"ל (ויקרא רבה טז, א) על ביאור הפסוק "זאת תהיה תורת המצורע" - זאת תהיה תורת מוציא שם רע. וכשאדם מוציא לעז על חברו בוודאי יש גם בו שמץ של פסול, כי כל הפוסל במומו פוסל. ואדרבה אלו ששותקים בשעת מריבה ולא מגיבים, בוודאות יש להם ייחוס טוב (קידושין עא ע"ב). כלל נוסף המובא בגמרא (קידושין ע ע"ב), שמי שהוא מיוחס הקב"ה משרה את שכינתו עליו.

לפי זה מכיון שנגע הצרעת מגיע לאדם המדבר רעה על חברו ומשמיץ את אישיותו או את מעשיו, הרי הוא נכלל בהגדרה של כל הפוסל במומו פוסל, כלומר

הנהגות מרן

נרשם ע"י הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

תעודת בגרות

סיפר ראש כולל של ימינו: בגיל 17 למדתי בישיבה תיכונית, ועמדתי לסיים את הש"ס עם כמה חזרות, משום שהייתי בורח מתי שהייתי יכול משיעורי החול.

כשהייתי קטן אבא לקח אותי לשיעורו של מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל, והתרשמתי שהרב מביא כל פעם גמרא עם מקום הדף המדויק ולכן גם אני רציתי ללמוד היטב את הש"ס.

לרגל הסיום רציתי לבקש את ברכת מרן והרב התעניין איפה אני לומד, ואחרי שעניתי לו שאלתי אם להמשיך לסיים את המבחנים של הבגרות, כי נשארו לי עוד קצת. את התגובה של הרב אני לא אשכח, הוא היה אז שעון על משענת הכיסא, הרב לקח אותי ואמר לי: לי יש תעודת בגרות? לא! ומה חסר לי?

מרן שלח אותי לישיבה חרדית מסוימת ואמר לי שבכל מקרה אני אחזיר לו תשובה.

למחרת בשיעורו מרן שיתף את השומעים בצערו: לוקחים בחורים טובים שיכולים להיות גדולי ישראל, ומטעים אותם עם "תעודת בגרות" זה תעודת בגרות? זה תעודת בערות!

ואז הבנתי כמה יש סילוף בדרך הזו שכביכול "מקדשים את החול", ולמעשה "מחללים את הקודש".

"אור המעיין"

יבוא אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

לאשת החיל

היהלום שבכתר

תארי לעצמך שנותנים לך לשמור שבוע על בנו של מרן הרב עובדיה יוסף זכר צדיק וקדוש לברכה– איך היית מארחת אותו? מה היית מראה לו ומה חוסכת ממנו? האם היית צועקת עליו? מתעצבנת? אולי הבית היה רגוע ומסודר יותר? ואם הרב עובדיה בעצמו היה בא להתארח בביתכם לסוף שבוע, כיצד הבית היה נראה וכיצד את היית נראית?

מדוע? את מי אנו מכבדות? בשר ודם או את השם יתברך? התפקיד שלנו הינו לכבד כל אדם באשר הוא, כל אחד הוא צלם אלוקים. לא רק אדם חשוב. גם הפשוט שבפשוטים בעיניים שלנו הינו בריאה ייחודית של השם יתברך, לכל אחד תפקיד ייעודי המיוחד עבורו בעולם.

עם ישראל הינו מעין כתר גדול ומיוחד של המלך שמורכב מיהלומים רבים. כל יהלום מיוחד בצבעו, גודלו ומינו ואין לו תחליף. אם יהלום אחד חסר - הכתר אינו שלם. המלך מחכה כל ימיו ליהלום שישוב למקומו ויבצע את הייעוד שלו. כל יהלום שונה מהאחר ומקומו מיוחד עבורו - אף אחד לא יבצע את תיקונו במקומו. הילדים שלנו הינם אחדים מיהלומים אלו. נבין כי הם יצירות של הקב"ה וצריך לכבדם, להקשיב לרצונם ולדיבורם ולא להשתיק אותם באמצע משפט ולזלזל במחשבתם. לפתח את היצירה שלהם על ידי הקשבה גם לדברים ה"לא חשובים" שהם אומרים. לתת להם להרגיש את החשיבות והמקום הייחודי שלהם בבית.

שולחן שבת זהו זמן מבורך לתת לכל ילד את זכות הדיבור ולהתעניין בו גם אם הוא קטן בגילו או ביכולתו. לכבד את הילדים, לשתף אותם בעבודות הבית, לייקר את נוכחותם ולא לקטוע להם את חוט המחשבה בכל פעם שמתחילים לדבר. כאשר ילד מרגיש חשוב, שמכבדים ואוהבים אותו הוא לומד איך לכבד אחרים ובנוסף קל לו יותר להקשיב להורים גם ברגע שזה פחות מתאים לו.

"ואל אישך תשוקתך והוא ימשול בך" - הקב"ה ברא את הבעל עם צורך בסיסי בכבוד, בממשלה. היהלום שבכתר בדמות הבעל שלך זקוק לתחושת כבוד בכדי להתקיים. כל בעל רוצה לתת לאשתו, להרעיף עליה והאישה צריכה ללמוד לקבל. גבר רוצה להרגיש שהוא חשוב, שהוא מצליח לשמח את אשתו ולהצחיק אותה. הוא רוצה לדעת שכיף לה במחיצתו ושהוא חכם לדעתה. אישה חכמה תספק לבעלה את ההרגשה הזאת.

לא לחינם הקב"ה יצר את הגבר שונה מהאישה. האישה זקוקה לתשומת לב, מחמאות, אהבה והגבר זקוק לכבוד. לידיעה שמכבדים את האמירה והדעות שלו ושמעריכים את העשייה שלו. בעל שנותן מעצמו למען הבית בדברים שבדרך כלל אשתו עושה, אוטומטית מצפה להערכה, למילה טובה, לשימת לב שזה לא כל כך פשוט וטבעי לו כמו לאשתו. אישה פיקחית רק תרוויח מאמירת תודה רבה, מהערכה ושבח על עמלו. לא יוריד מכבודה להעריך אותו ולא יוריד מערכה לומר תודה רבה- אדרבה, רק יעלה את דרגתה וחשיבותה.

אף אדם לא אוהב לתת ולתת ולא לקבל מילה טובה בתמורה, נתינה ללא משוב חיובי סופה להימאס. כשכל אחד מבין את תפקידו ומשתדל לעשותו בלי ציפיות מהצד השני ללא חילופי תפקידים.

ברגע שכל יהלום תופס את מקומו הייעודי ולא מנסה לקחת את מקומו של האחר, נוכל ליצור את הכתר המושלם ולהכתיר בעזרתו את מלך מלכי המלכים.

סיפור לשבת

מאה שערים

מעשה ביהודי אחד שהיתה לו חנות בשוק מחנה יהודה בירושלים. אמנם דמי שכירות היו גבוהים מאוד, אולם בשל המיקום הטוב של החנות, ההכנסות היו גבוהות מאוד, הרווחים היו יפים והעסק היה משתלם.

יום אחד, מישהו פתח מולו חנות בדיוק כמו שלו, ומאז המכירות שלו הלכו וירדו, עד שההוצאות היו יותר גדולות מההכנסות ולא היה יכול להתפרנס מהחנות.

הלך היהודי לרב בניהו שמואלי שליט"א וסיפר לו כל מה שהיה. הוא היה מרוגז מאוד מכל העניין וכעס על אותו יהודי שקיפח את פרנסתו. הרב ניסה להרגיע את העומד מולו ואמר לו: "מה קרה לך! היהודי הזה לא עשה לך כלום, 'אין אדם נוגע במוכן לחבירו', זה לא הוא, זה הקב"ה שעשה לך וזה לטובה". היהודי שאל את הרב מה לעשות, והרב אמר: "הכל לטובה, תסגור את החנות ותפתח במקום אחר במקום בו השכירות זולה יותר. אולי לא תרוויח כמו בעבר, אבל לפחות תהיה לך פרנסה. עליך לקבל את הגזירה באהבה!"

היהודי יצא מהרב מתוסכל, אך עשה כעצתו ופתח חנות במקום אחר, ליד שכונת 'מאה שערים'. מעל החנות שפתח היתה גרה זקנה בודדה, ובעל החנות ריחם עליה, דיבר אתה, עודד אותה וגם היה דואג לה ועוזר לה בכל מני דברים.

יום אחד פנתה אליו הזקנה וביקשה ממנו, אם יוכל, להקדיש לה שעה אחת, כי היא רוצה לספר לו משהו חשוב. אותו יהודי, שהיה עייף ותשוש לאחר יום עבודה, חשב בהתחלה לסרב אך לבסוף הסכים ועלה לביתה. הזקנה סיפרה לו את סיפור חייה, שלא היה מעניין במיוחד ובעל החנות כמעט ונרדם. לבסוף היא הגיעה לעיקר וסיפרה לו שהיה לה דוד עשיר בחו"ל, שכאשר נפטר הוריש לה חמשה מיליון דולר, והיא גלמודה ואין לה למי להוריש את זה. היא ראתה שהוא היחיד שבאמת התייחס אליה יפה והיטיב אתה במשך כמה שנים, אז היא מורישה לו את הכל. היא מבקשת רק טובה אחת - שיקנה חדר בישיבה, שילמדו בו תורה ויהיה לעילוי נשמתה.

הזקנה נפטרה, ובעל החנות קיבל את הירושה. הוא בא אל הרב שמואלי וביקש לקנות חדר בישיבה שלו עבור הנצחה לעילוי נשמתה. הרב זיהה אותו ואמר: "האם לא היית אצלי לפני כמה שנים ואמרת לי שירדת מנכסיך?", סיפר לו היהודי את כל המעשה, ואמר שבזכות העצה של הרב הוא זכה לעושר רב. אמר לו הרב: "רואה אתה שהכל לטובה, ה' יתי' רצה להיטיב לך ולהעניק לך את הסכום שמיועד לך משמים ונמצא אצל האשה הזקנה. הקב"ה סובב את הסיבות כדי שהדבר יצא לפועל, ואתה חשבת שעושים לך רע. אם לא היו פותחים מולך חנות דומה, היית נשאר שם עד היום, מתפרנס בכבוד, אך לא מתעשר". **(שעריו בתודה)**

פנינים מהפרשה

לשון הרע זה דבר נורא!

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן על שבעה דברים נגעים באים: על לשון הרע ועל שפיכות דמים ועל שבועת שוא ועל גילוי עריות ועל גסות הרוח ועל הגזל ועל צרות העין ועל לשון הרע (ערכין טז).

לשון הרע הוא דבר נורא, שכן שלוש עבירות נפרעים מן האדם בעולם הזה ואין לו חלק לעולם הבא, עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים ולשון הרע כנגד כולם! (תוספתא פאה פ"א, ה"כ) מכאן נלמד עד כמה חמור הוא עוון לשון הרע שהרי רק על שלוש עבירות אלו בלבד הורונו רבותינו: "ייהרג ואל יעבור" ובכל זאת לשון הרע גרוע מכולם!!

ה"חפץ חיים" זצ"ל, כתב בספרו "שמירת הלשון", שבימינו אמנם אין צרעת כך שאין קלונו של החוטא מתגלה בשער בת רבים, אך לעתיד לבוא כשיעמוד לפני בית דין של מעלה, יתגלו חטאיו ברבים ושם הבושה גדולה עוד יותר. החוטא יאלץ לשבת מחוץ למחנה ישראל עד שיתמרק מעוונותיו הרבים לכן החס על נשמתו יקיים בעצמו את הכתוב, "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו" (משלי כא, כג).

אחד מתלמידיו של ה"חפץ חיים" זצ"ל, הלך לבקר את רבו שהיה אז בן שמונים ושלוש שנים. לתדהמתו הרבה, החפץ חיים פתח את פיו וביקש ממנו לספור את שיניו...

התלמיד המופתע לא הבין את פשר העניין, אך עשה כמצותו. בחיל ורעדה הסתכל בתוך פיו של מורו ורבו והתחיל לספור. אחת, שתיים, שלוש... כשסיים לספור, הודיע לרבו בהתפעלות יתרה: "יש לכבודו ל"ב שיניים בדיוק כמו שצריך להיות, כולן בריאות וטובות!"

"אתה רואה, תלמידי היקר! אני שמרתי על הפה שהקב"ה נתן לי ואף הוא שמר על שלי!" כי "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו" (משלי כא, כג).

כאן המקום להביא את דברי קודשו של בעל ה"פלא יועץ" זצ"ל: "ביותר יגדל הכאב על המדברים בגנות משפחה, או בגנות בני העיר או בגנות שבט מישראל כגון, ספרדים על האשכנזים ואשכנזים על הספרדים וידוע מדברי רבותינו ז"ל, שהקדוש ברוך הוא מקפיד הרבה על המלמדים קטגוריה על ישראל ואין לאנשים לגנות לשום אדם על אשר נמצא בו דבר לא טוב ומה גם שאין כלל לגנות כל המשפחה או כל העיר בשביל איזה אנשים מהם שנמצאו אשר לא טוב עשו. ואם גדול עונש לשון הרע למדבר על היחיד, על אחת כמה וכמה רעה כפולה ומכפלת למדבר על הרבים!

כל מילה מיותרת!

(מתוך סדרת הספרים "שולחן שבת ערוך". ניתן להשיג בכל חנויות הספרים או בפלא' 054-8494380).

המשך מאמר הרב עמר

הפסול בו השמיץ את חברו זהו מומו שלו, ומכיון שלא שמר על פיו ולא אחז בפלך השתיקה, הוכיח שאינו מן המשפחות המיוחסות שהמאפיין שלהם היא יכולת השליטה על הדיבור. המצורע בגלל חטא לשון הרע, בהכרח שיש בו שמץ של פסול ואיננו מיוחס. לכן ציווה ה' שהכהנים יטהרו את המצורעים על מנת שיכירום באופן אישי וידעו שאינם מן המיוחסים.

ומדוע מידע זה כל כך נחוץ דוקא לכהנים? מבאר ה'זרע שמשון' מפני שעל הכהנים לשמור ביתר שאת על ייחוסם, על מנת שיהיו להם בנים תלמידי חכמים ושתשרה עליהם השכינה, ויהיו ראויים לקבל עשרים וארבע מתנות כהונה, משום שאין נותנים מתנות כהונה לכהן עם הארץ (סנהדרין צ ע"ב), וכך 'אמר רב אחא בר אדא אמר רב יהודה: 'כל הנותן תרומה לכהן עם הארץ כאילו נותנה לפני ארי, מה ארי ספק דורס ואוכל ספק אינו דורס ואוכל, אף כהן עם הארץ ספק אוכלה בטהרה ספק אוכלה בטומאה'.

וזה מה שהשיב הקב"ה למשה רבינו, מה שהכהנים מופקדים על עניין הצרעת אין זה גנאי להם, אלא שבח להם, על מנת שיוכלו לשמור על קדושת ייחוסם, ועל מנת שיזכו בעשרים וארבע מתנות כהונה.

שימו לב - כל הקודם זוכה
הגיעה כמות מוגבלת של הספר 'מעבר לסגולה' ניתן לפנות להידברות 073-222-1250
ה'מספר החדש' לחיזוק יומי ותיאום הרצאות
- 055-67-25-138

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים